

RUSZIN KÖLTŐK VERSEI

MIHAL KOVACS

VAGYOK SZÚRÁGTA TOLGY

Vagyok szúrágta tölgy,
melyet ki tudja, ki
és ki tudja, mikor
ültetett
ide, e kopár hegyre,
hogy perzselődjek a napon,
vizet a felhőkből igyak
s a szelekkel birkózzak
és hadakozzak . . .

Vagyok szúrágta tölgy,
amelyet maholnap
ki tudja, ki
és ki tudja, mikor
nagyfokú fűrészszel
tuskómról
lefűrészszel,
s oktalan fejem
kivénhedt testemmel együtt
az anyaföld homlokára
dönti.

Nem tudom, törzsemről
ki gallyazza majd le
száraz ágaimat,
és mi haszna lesz

a szuvas törzsből
bárki
emberfiának . . .
Ám azt tudom, hogy legalább
annyi hasznát veszik
sok éven át tartó
küszködésemnek,
hogy a gallyakból tüzet raknak,
melynél az emberek, csikorgó fagyban
meggémberedett kezük,
de lehet, hogy szívük is
melengetik.

MIRON KOLOSNYAJI

A HALOTTI TORT KÖVETŐ REGGEL

Kék autó sárga fénye
a ködben. Mozdulatlan.
Fehér lepedő a parton.
Hosszú szárú fényes halászcizmák.
Vizes csákllyák.
Ez még egy reggelem.

El kell haladni a fehér lepedő mellett,
a ködön át
elérni a nappalt.
A fehér kenyér torát.

A csönd megnémult.
A nap fordítva kel.
A part siratót énekel.
A Duna iszik:
Már csak a fekete kendős varjak
kárognak rekedten.
Az idő örekre halott.
Vizes csákllyák.
Ez a halotti tort követő reggel.

GYŰRA PAPHARHAJI

MEGÉRTE ÉLNI

Gyűlnek az évek, mint szürke felleg,
 amely rongyként szálakra feslik.
 Kevés hely jut benne rongy szóttéseknek,
 ha a szemre a kor rozsdája telepszik.

Gyűlnek az évek, ahogy méhek raja,
 mikor tavasszal akácmézet szednek,
 mint fürdés után — még nedves a haja —
 szappanbuborékai egy gyerekeknek.

Akár az aszályos esztendő szike,
 akár a pohár falát befutó homály,
 akár a gyöngysoroknak türkize,
 mint esernyő a csavargó oldalán.

Feslik a rongy a szürke égen,
 az elveszett raj kalitkába tért,
 E rongy miatt, ha máson nem, kenyéren,
 megérte élni a rövid tegnapiért.

MIROSZLAV SZTRIBER

A BOLDOGSÁG HÁZA

A mi boldogságunk háza az erdőben van.
 Ajtaja két fa
 köze.

És ekként
 boldogságunk házának

sok ajtaja van.

És mi
 ki-be járunk.

JULIJAN TAMAS

KÓRHÁZI VILÁGÍTÁS

Őszi kései óra
Halomba hányt szén
munkásokra vár hogy a pincébe dobálják
Hullanak rá a tölgyfa utolsó levelei
Két fiatal nővér kerek hordágyon
öregembert tol a hullaházba

Összefagyva állok az udvaron
Nem veszem észre hogy fentről az égből
zavaros ólom csorog az öregember szemébe
A légáramlattól sodort tölgylevél
szíve alatt lel nyugalmat

Állok zsibbadtan az udvaron
A hullaházban egy égő sohasem alszik el
A mesterséges Nap körül néma galaxisként
kerengnek a haldokló alakok. Árnyuk
sorsukra várnak, hogy örökre letérjenek a pályáról

Állok az udvaron a halált bámulva ijedten
A nővérek vihogva térnek vissza a hordágy nélkül
A szén felett a munkáslapátok fénye

MIHAL RAMACS

MAJAKOVSZKIJ

Ez nem megoldás: egy golyó.
A társadalom és a természet tévedett.
Tudod, milyen a jácint, az illatozó,
és hogyan száll a pára a víz felett?

Ez nem megoldás! A lányok még sokan
álmodják majd kezéd.
Hogyan jöttél rá egyszerre arra,
hogy a búcsú elérkezett?

Bűnös Vologya! Csúnyán haraptak?
Ilyen erővel golyó nem szegülhet szembe!
Egy vagy a villámok közül, melyek megmaradtak,
miután fényük már kialudt zengve.

Mégis nagy kár. Vologya, mondd,
riasztott a sarkköri tél?
Tudtad, mint fogja szétmarni e kort
a tábori lét?
A golyó fáj! Ej, hirtelenkedés!
Ej, mire fogja kényszeríteni a fájdalom a verset!
Emlékmű, emlékezetnek, a halál kevés.
A halál semmit sem nyer meg.

Mert dörögnek a szavak. Ez az ólom!
A golyó nem rajong a lázadóért!
Mert a költő eleven sikolya a fordulónkon
túlél

bírákat
és hóhért!

BRASNYÓ István fordításai